

Grupp 7

FCI-nummer 224

FCI-standard på engelska publicerad 2003-05-05

FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2003-03-25

Översättning fastställd av SKKs Standardkommitté 2010-03-23

STANDARD FÖR *DRENTSCHE PATRIJSHOND*

URSPRUNGLAND/HEMLAND: Nederländerna

ANVÄNDNINGSSOMRÅDE: Stående fågelhund

FCI-KLASSIFIKATION: Grupp 7, sektion 1, Med arbetsprov

BAKGRUND/ÄNDAMÅL: Drentsche patrijshond utvecklades på 1500-talet ur spaniel som via Frankrike kom från Spanien. I Nederländerna kallades de för raphönshundar. I landets östra del, speciellt i provinsen Drenthe, hölls dessa hundar renrasiga och blandades inte med främmande raser vilket man gjorde på andra håll. År 1943 blev rasen officiellt erkänd av nederländska kennelklubben efter starka påtryckningar från baronessan van Hadenbroek samt herrarna van Heek Jr och Quartero. Rasen är främst släkt med kleiner münsterländer och épagneul français. År 1948 bildades den nederländska rasklubben "De Drentsche Patrijshond".

HELHETSINTRYCK: Rasen skall vara proportionerlig och stram med torr muskulatur. Kroppsbyggnaden skall avspegla styrka och även förmåga att utveckla en för en fågelhund nödvändig snabbhet. Nospartiet skall vara kilformat och något kortare än skallen. Det skall vara tämligen torrt och inte ha hängande läppar. Drentsche patrijshond skall vara något längre i kroppen än den är hög vid manken varför den verkar något långsträckt. Pälsen skall inte vara särskilt lång på kroppen, men verkar lång på grund av de långa behängen på öronen, den något kraftigare pälsen på halsen och bröstet samt fransarna på öronen, fram- och bakbenen och den särskilt rikliga pälsen på svansen.

UPPFÖRANDE/KARAKTÄR: Drentsche patrijshond är idealisk för jakt i olika slags terräng. Den jagar inom skotthåll och det är naturligt för rasen att hålla kontakt med jägaren. När hunden närmar sig villebrådet fattar den stånd fast och pålitligt på lagom avstånd. Karaktäristiskt hos många hundar i rasen är svansens cirkulära rörelse vid sök, speciellt när hunden får vittring av vilt. Hunden väntar sedan på att jägaren skall komma nära och om det dröjer tittar hunden efter föraren. Rasens anpassningsförmåga gör den användbar vid jakt på allt slags vilt såväl på fält som i vatten. Förutom att den är en god apportör så kan den också

utföra eftersök. Dessa särdrag är medfödda och därför behöver rasen föga utbildning. Eftersom dess temperament är vänligt skall man inte heller dressera den med tvång. Rasen är av naturen lojal och intelligent vilket gör den, tillsammans med god uppfostran och träning, till en värdefull jaktkamrat såväl som en högt uppskattad familjehund.

HUVUD:

SKALLPARTI: Skallpartiet skall vara tämligen brett och endast något rundat. Längs mittlinjen skall det finnas en knappt märkbar fåra som skall sträcka sig från det grunda stopet halvvägs upp till den måttligt utvecklade nackknölen. Ögonbrynsbågarna skall vara väl utvecklade.

Stop: Från sidan och framifrån sett skall skallen gradvis slutta mot nospartiet.

ANSIKTE:

Nostryffel: Nostryffeln skall vara väl utvecklad och till färgen brun. Näsborrharna skall vara mycket vida.

Nosparti: Nospartiet skall vara kilformat och något kortare än skallen. Det skall ha trubbig avslutning och inte visa några tecken på urgröpning under ögonen. Nosryggen skall vara bred och varken konkav eller konvex. En endast svag kurva uppåt är tillåtet – "romersk näsa" är absolut inte önskvärt.

Läppar: Läpparna skall vara torra och tämligen tunna.

Käkar/Tänder: Tänderna skall vara starka och sluta väl i ett saxbett.

Kinder: Kinderna skall vara måttligt utvecklade och gradvis smalna av mot nospartiet.

Ögon: Ögonen skall sitta brett isär och vara placerade så att de sitter skyddade och varken vara utstående eller djupt liggande. De skall vara ovala och måttligt stora. Uttrycket skall vara vänligt och även utstråla jakthundens klokhet. Ögonfärgen skall helst vara bärnstensfärgad och därför skall ögonen varken vara mörka eller ljusa ("rovfågelsögon"). Ögonkanterna skall vara åtsmitande.

Öron: Öronen får inte vara tunga. De skall vara högt placerade och vid ansättningen hänga tätt intill huvudet utan veck. När man för fram öronen skall de nå så långt som till tre fingerbredder från nosspetsen. Öronen skall vara breda vid sin ansättning och ha rundade öronspetsar. Utsidan av öronen skall vara täckt med ymnig och helst vågig, inte lockig, päls och insidans kant skall vara rikligt befransad. Pälsen på öronspetsarna skall vara kortare. När hunden är uppmärksam skall öronen dras upp och riktas framåt. Framifrån sett bildar då öronen en triangel med vecket ovanför örats mitt. Öronen skall vara rörliga och avspeglar olika sinnesstämningar.

HALS: Halsen skall vara kraftfull, medellång, snarare kort än lång, och bilda en mjuk linje mellan huvud och kropp. Det är inte önskvärt med lång hals som ser elegant ut men saknar kraft. Hak- eller halspåsar är otypiskt för denna torra, seniga hund och är därför inte önskvärt.

KROPP:

Överlinje: Överlinjen skall bilda en mjuk linje från den måttligt långa halsen till den plana ryggen och länden och avslutas med det något sluttande korset.

Rygg: Ryggen skall vara stark och medellång, inte för kort, och tillsammans med de välvinklade fram- och bakställen ge intryck av att vara långsträckt.

Ländparti: Ländpartiet skall vara kraftigt musklat.

Kors: Korset skall vara brett, långt och något sluttande.

Bröstkorg: Bröstkorgen skall vara djup, nå till armbågarna och vara tämligen bred fram. Frambenen får inte hämmas av alltför välvda främre revben. Bröstkorgen skall vara lång med väl utvecklade och väl välvda bakre revben. En smal bröstkorg som inte når till armbågarna är absolut inte önskvärt. Revbenen får vara varken flata eller tunnformade.

Underlinje och buk: Underlinjen skall endast vara något uppdragen.

SVANS: Svansen skall vara tämligen högt ansatt och nå till hasen. Den skall bäras hängande med den nedre hälften buret i en svag båge uppåt. I rörelse bärs svansen horisontellt med spetsen i en svag båge uppåt. Svansen får aldrig bäras över ryggen. Fanan skall vara riklig runt om utom vid svansroten och avta mot svansspetsen.

EXTREMITETER:

FRAMSTÄLL:

Skulderblad: Skulderbladen skall vara långa, sluttande och väl tillbakalagda. Skuldrorna skall såväl framifrån som från sidan sett ligga väl an mot kroppen och bilda en helhet med överarmarna.

Överarm: Överarmarna skall vara sluttande och väl vinklade mot skulderbladen. De skall såväl framifrån som från sidan sett ligga väl an mot kroppen och bilda en helhet med skuldrorna.

Armbåge: Armbågarna skall ligga tätt intill kroppen och varken vara utåt- eller inåtvridna för att inte störa hundens rörelser.

Underarm: Underarmarna skall vara raka och väl musklade.

Handlov: Handlovarna skall vara kraftiga med bra benstomme.

Mellanhand: Mellanhänderna skall varken vara inåt- eller utåtvridna. De skall slutta något från sidan sett.

Framtassar: Framtassarna skall vara runda eller ovala med tätt liggande, välvda och starka tår med robusta trampdynor.

BAKSTÄLL:

Helhet: Bakstället skall vara väl utvecklat, brett och väl musklat. Bäckenet, låret och underbenet skall vara väl vinklade mot varandra. Sedda bakifrån skall bakbenen varken befinna sig för nära varandra eller för brett isär. De skall vara absolut parallellt ställda.

Has/Hasled: Hasorna skall vara lågt placerade.

Mellanfot: Mellanfötterna skall varken vara utåt- eller inåtvridna.

Baktassar: Baktassarna, se framtassarna.

RÖRELSER: Rörelserna skall vara vägvinnande och balanserade med bra påskjut bak. Hunden skall varken röra sig trångt eller brett i trav och inte svänga eller kränga åt sidorna. Inte heller får armbågarna eller hasorna vridas utåt. När hastigheten ökar tenderar tassarna att placeras närmare varandra mot mittlinjen, s k single tracking.

PÄLS:

Pälsstruktur: Pälsen skall vara tät och täcka kroppen väl. Den får inte vara lockig. Pälsen är egentligen inte lång, men ger intryck av det eftersom det finns längre päls här och var på hunden. På halsen och i bringan skall pälsen vara längre. På öronen skall det finnas lång och helst vågig päls. Öronen, baksidan av fram- och bakbenen, lårens baksidor och svansen skall vara befransade. Pälsen skall helst vara vågig på ryggen och svansen. Utom vid roten skall svansen på alla sidor vara rikligt täckt med lång päls som gradvis blir kortare mot svanspetsen.

Färg: Färgen skall vara vit med leverbruna fläckar, med eller utan prickar. Mindre önskvärt är hundar med en blandning av bruna och vita hår (skimmel), med eller utan fläckar. Mantel är mindre önskvärt. Öronen skall vara bruna liksom pälsen runt ögonen.

STORLEK/VIKT:

Mankhöjd: Hanhund: 58-63 cm
Tik: 55-60 cm

För en välproportionerlig hund är det acceptabelt med 1 eller 2 cm mer.

FEL: Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt förmåga att utföra sitt traditionella arbete.

DISKVALIFICERANDE FEL:

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

TESTIKLAR: Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.